

Ha ennél varázslatosabb, fantasztikusabb lett volna olaszországi utazásom, az már nem e világi tapasztalat lenne. Elvárásaimat magasan megugrotta a valóság. Ez annak fejében még érdekesebb, hogy én a Comenius-projekt elindulásakor nem is terveztem a külföldre utazást.

Passzivitásom okára már nem is emlékszem.

Csodálatos élményekkel gazdagodtam. Az olaszok szervezési virtuozitásának köszönhetően egy perc erejéig nem unatkoztam. Borzasztóan tetszett ama megoldás, hogy szabadidőből temérdek sokat kaptunk. Amit ki is töltöttünk igen tartalmasan.

Az első három nap kellett csak - idézőjelben, persze - "dolgoznunk", hiszen ez is játékos formában történt és cseppet sem hasonlított az általános értelemben vett munkavégzésre.

Az internetes újság következő számának kellett újságcikkeit elkészíteni. Teljesen gördülékeny volt a folyamat, a csapatmunka során jól megértettük egymást és egymás gondolatait. Az olasz ezt a fajta zökkenőmentességet a következőképp aposztrofálná: "perfettissimo!"

Szabadidőnkben Orbetello utcáin hasítottunk és nem volt ki megállítson: annyi pizzát ettünk, a pontos mennyiségre nem is tudok visszaemlékezni. És a fagylaltjuk.... Te jó ég. Ha az ember evett már nagy adagot és ilyen finomat, mind az ötven ujját megnyalta utána...

Mert bizony ötven ujj birtoklása esetén sem hagytam volna ki egyetlen egyet sem.

Nagyon jó kis társaság gyűlt össze. Az idő pedig úgy repült, hogy még. Nagyon megkedveltem mindenkit. De valóban, mindenkit. Köztük is leginkább az olaszokat és románokat, hiszen velük beszélgettem a legtöbbet. És őszintén mondhatom, barátokat is leltem néhányuk személyében akikkel még ma is tartom a kapcsolatot. Nem volt hát kérdés, a búcsú fájdalmasabb volt mint egy bölcsességfoghúzás érzéstelenítő beadása nélkül, egy hozzá nem értő egyén kezei által elvégezve.

Összességében annyit tudok elmondani és ez jellemzi leginkább az utam minőségét: bárhogyan próbálok negatívumot keresni, nem lelek.

Mocsár Gyula 11.b